

Những đàn ông chỉ mặc danh hiu “Thiên hạ đàn ông ào ào” thì “nhà nóc ta” mới vô ích, không có dân Việt Nam nào đàn ông tranh giành “nhà nóc ta”

Người Việt nam ra ngoài mặt mình thì nhìn rớt nhu mì, lịch sự, những người là người quen, bạn bè, người nhà... cùng đi với nhau ra ngoài, thì dờ dằng “thành mặt cái ch” mà không có thêm “con v” nào cả.

Cách đây mấy năm, tôi đi khám sức khỏe để thi lấy giấy phép lái xe máy. Cùng chung nhóm kết quả phòng ngoài Trung tâm Y tế thị xã Bắc Liêu có rất nhiều bạn nam có vợ có cũng đi khám sức khỏe làm hồ sơ thi lấy giấy phép lái xe như tôi, có nghĩa là những bạn này không phải đến Trung tâm Y tế để khám chửa bệnh, các bạn này đến Trung tâm chẩn đoán rớt để lấy sức khỏe là để khác. Những theo sự quan sát của tôi thì hình như các bạn trẻ này đều bị đau đầu chân. Bạn nào bạn nào luôn kéo lê mặt mũi, đề nghị, những người xiết xuống những đôi giày, dép cao gót cũng cũng, mặt mũi xuống xuống gồ ghề, chúng phát ra những tiếng kêu lạt xạt lạt xạt, cóc cóc cộc cộc, rì rì kết kết... vắng hớt cợt tại chỗ. Trong khi đó, ngay trên bậc thang trước mặt, tôi thấy những người quy xuống xuống để to đùng dòng chữ “đi nh, nói kh” những hình như chúng mấy người chửi đổng. Tôi đang rất mặt mũi, mình mẩn mà phải người chửi xuống nghe những âm thanh này tra tấn tại mặt mũi mình bụng, lên máu luôn, thì những người bệnh thì tôi đây khám chửa bệnh, sức khỏe yếu, cần đến để những người và bạn không khí yên tĩnh hồ sơ khó chửi đổng nào khi phải thì những người bốt để để “bạn nh c giày dép” kia?

Tôi không muốn những chuyện “d” lên xuống cứt trăm chửi hay “gào” lên để thốt âm thanh trong phòng họp, trong hội nghị, trong phòng họp cũng không ngoài ý. Đây là để tài thu của tôi lo là “bớt rớt, khỉ lóm, nói mãi”, những không nói thì quý vị phải hiểu là “có” chửi không phải nói là “không có” những tiếng kêu lạt lóng, hóm hính này. Ngoài tiếng “d” kêu, trên bậc đi xuống nói cứt nói, hàng ghế người đi thỉnh bên dưới lúc nào cũng phát ra những tiếng rì rầm, rì rào suốt buổi.

Nghe nói hình ảnh sinh viên Nam thích nói chuyện trong giờ học nhất so với hình ảnh sinh viên nước ngoài. Tôi bây giờ là người rảnh, không nghĩ hình ảnh chung với các cháu hình ảnh sinh viên thông thường. Tuy nhiên, tôi thường gặp các cháu nước ngoài đến trường, ở nhà người quen, ở nơi công cộng... và tôi nhận thấy rằng các cháu nói to đã thành thói quen. Bất cứ chuyện gì, các cháu cũng thi nhau “mở volume” để người khác (may mắn chưa đến mức đi) được nói. Khái niệm “nói vừa để nghe” với các cháu có vẻ hoàn toàn xa lạ.

Tháng trước, buổi tối tôi đang ngồi trong một quán mì bình dân trên đường Võ Văn Kiệt (quận Bình Thạnh, Sài Gòn). Giá tiền bình dân nhưng nếu vào quán lúc ít khách thì cũng được vào ngồi phòng kín có máy lạnh như hồi xưa gian trong mà không phải trả thêm tiền điện nào. Người chủ nhà nóng lòng đã thấy hai bạn nam trẻ trung xinh xắn ào vào phòng lạnh kéo ghế ngồi. Cả sáu bạn trẻ tuổi chỉ 18-20, ăn mặc rất mát mẻ. Một, một phần sơn lông lánh, váy ngắn trên nửa đùi, áo vai trần, tóc kéo thẳng đuột nhuộm “hai lai” vàng tím. Nam, tóc râu búp, áo bó quần đáy thẳng ngắn xuổng xuống gối. Họ vừa gọi món ăn, vừa bày ra bàn vài tờ giấy. Có lẽ tôi sẽ coi hình ảnh những khách khác bước vào quán ăn này, không buồn để ý đến sự có mặt của họ như tôi không phải đang ngồi trong phòng kín máy lạnh, nơi mà tất cả âm thanh dù “mở vừa để nghe” cũng trở nên vang dội. Những người trong nhóm tranh nhau “tặng tặng tặng” với hình ảnh vừa là một cuộc thi hát (tên gì không rõ) trở về. Một bạn nam cầm tờ giấy xuống ngồi bài hát lên rõ to, còn bạn nam khác đứng lên “biểu diễn” rồi đứng tác mà bạn nữ lấy làm đáng ý, rồi tất cả cùng cười ầm ỹ, ra chiều thích thú lắm. Cả nhóm cười nói tự nhiên ào ào cả như đây không phải là quán ăn mà là nhà riêng của các bạn nữ vậy. Suốt 30 phút, tôi đành tự an ủi mình rằng đang xem kịch không mất tiền.

Trong một nhà vệ sinh công cộng, tôi vừa bước vào đã nghe tiếng các bà, các cô cười nói oang oang rất “dzui dzui”. Tiếng cười cái nhà vệ sinh này rất sạch sẽ, thơm tho như các nhà vệ sinh trong khách sạn sang trọng ở nước ngoài nên người ta vào đó mới “dzui dzui”, thoải mái mà lắm. Nhà vệ sinh công cộng ở Việt Nam, dù ngay trung tâm Sài Gòn, dĩ nhiên tích trữ rất chi là “khiêm tốn”, như bé, thi thoảng ánh sáng, thi thoảng nước sạch, thi thoảng không khí sạch để thở. Tôi vừa bước vào phải nhịn thở mong “giữ quý trọng nhu cầu” thật nhanh chóng để thoát khỏi nơi này thì nghe chị em kia vừa cười nói vô tư, trêu đùa lẫn nhau khi đi vệ sinh. Tôi thầm nghĩ chắc những người này đi cùng với nhau đây. Quả thật, tôi ra ngoài chú ý nhìn theo thì thấy họ cùng nhau bước lên một chiếc xe lớn loại 52 chỗ ngồi, chiếc xe này là đoàn tham quan gì đó.

Đúng như đã qua rồi cái thời “Tình trong nhà đã, mặt ngoài còn e” của chị Nguyễn Du, hay cái mặt mặt “Mặt thế nào tóc búi đôi gà/ Hai thế nào ăn nói mà có duyên...”, người Việt trẻ thời nay tình cảm nào và chia tay nào đến. Thời gian gần đây, trên mạng không ít lần loan truyền thông tin các vị tình cảm phim hành động. Chuyện tình cảm này không chỉ “độc quyền” của nam giới mà các cô bé cũng không kém phần “cạnh tranh quý trọng lợi ích”, khi nào cho các anh chàng “yêu bóng vía” mà lại bỏ cô gái “tình tình” phải “bỏ cả chuyện lý và người”. Còn chia tay rồi bạn bè mới nói chuyện với nhau phải bày lên mặt báo, lên trang mạng cá nhân thì các “nghệ sĩ nhà ta” là “số dzách”.

Những đấng chí m danh hi u “Thiên h đ nh t n ào” thì “nhà n c ta” m i vô đ ch, không c dân Vi t Nam nào đ kh năng c nh tranh v i “nhà n c ta”. H i năm 2008, Trng Giám m c Hà N i Ngô Quang K i t nói có m t câu ng n ng n nh ng b c h th ng 700 t báo, đ i c a “nhà n c ta” c t xén câu nói, ch i b i toàn qu c su t ngày su t đêm. Th m chí có “ng i l n đáng kính” còn m o danh “nh đ ng” vi t lên báo Nhi Đ ng phê phán ông Ngô Quang K i t, nh ng đ c lên là bi t “m o danh” li n, vì không giáo dân nào l i có ki u ăn nói v i Đ c Cha c a h nh th .

M i đây, sau phiên x ông Ti n sĩ lu t Cù Huy Hà Vũ à Hà N i, ông Giáo s Ngô B o Châu vi t trên blog cá nhân có m t câu: “Đ i đi n v i ông Vũ là nh ng ng i b t ông b ng hai bao cao su đã qua s đ ng, là phiên tòa n a công khai, n a bí m t x y ra ngày hôm qua và là ông quan tòa t ch i th c hi n th t c t t ng đ tránh tranh lu n v n i dung nh ng bài vi t, ch ng c v nh ng vi c đ c cho là vi ph m pháp lu t c a ông Vũ”, “Có c tình làm m t th đi n qu c gia, ch c cũng khó mà làm h n m y ông bà này”; thì t báo “còn đ ng còn mình” tuôn ra m t bài “dài nh trâu đá” c a tác gi Quý Thanh đ phê phán, “d y d ” ông Giáo s Châu k ch li t. Nghe gi i làm báo “l ph i” đ n r ng tay Quý Thanh n th c ch t là m t v “tai to m t l n” trong ngành Tuyên giáo c a “đ ng ta”.

M t b n đ c gi u tên nh n xét: “Ng i Vi t mình bây gi n ào nh ng không sâu s c, ngay trong gi i trí th c, nh i lúc mu n đ m m t vi c b c xúc liên quan đ n chuy n qu c gia ra nói đ gi i t a thì l p t c có ng i g t phăng: “Mày đ i ch đ đi! Nói chuy n zui z... ch toàn nói gì giông giông nh đ khùng!”. Th c ra bây gi ng i Vi t mình v a có cái n ào vô b , v a có cái im l ng hèn nhất”.